RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 79.682 van 1 april 1999
in de zaak A. 81.393/VII-17.438.

In zake : Dirk SOETAERT,
die woonplaats kiest bij
Advocaat M. DENYS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Grote Hertstraat 12

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat J. BOSSUYT,
kantoor houdende te ASSEBROEK-BRUGGE,
Bossuytlaan 35.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Dirk SOETAERT op 3 december 1998 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van 1 september 1998 van de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling waarbij zijn beroep tegen het besluit van 27 augustus 1992 van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen houdende, eensdeels, het verlenen van de vergunning voor de uitbreiding van zijn landbouwbedrijf, gelegen aan de Hoogwielkestraat 3 te Ardooie, met 1.200 l petroleum, 8.000 l mazout, 1.500 l propaangas en 2 compressoren, en anderdeels de weigering van de vergunning voor het uitbreiden van voormelde inrichting met 148 zeugen, 4 beren en een mestopslag van 735 m³, deels gegrond wordt verklaard en het beroepen besluit wordt gewijzigd;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Adjunct-auditeur C. ADAMS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 2 maart 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 11 maart 1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat T. DE WAELE die, loco Advocaat M. DENYS verschijnt voor de verzoeker, en van Advocaat B. VAN DORPE die, loco Advocaat J. BOSSUYT verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord Adjunct-auditeur C. ADAMS, daartoe gemachtigd bij beslissing van de Auditeur-generaal van 19 maart 1998 in zijn eensluidend advies;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Gegrondheid van de vordering

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

1. Ernstig middel

1.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat deze als volgt kunnen weergegeven worden:

1.1.1. De verzoekende partij voert als **tweede middel** aan :

> "Tweede middel, genomen uit de schending van artikel 2 bis §2, 2° c van het mestdecreet en artikel 31 van het wijzigingsdecreet van het mestdecreet van 20 december 1995, en uit de schending van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.
> Doordat aan verzoeker de exploitatievergunning wordt geweigerd voor het uitbaten van een zeugenstal, omdat de aanvraag niet zou voldoen aan de normen gesteld in artikel 2 bis §2, 2° c van het mestdecreet en artikel 31 van het wijzigingsdecreet van het mestdecreet van 20 december 1995.
> Terwijl de invulling die de minister in het bestreden besluit maakt van de parameters die zijn weergegeven in artikel 2 bis §2, 2° c van het mestdecreet, niet noodzakelijkerwijze had moeten leiden tot een volledige vergunningsweigering.
> En terwijl de minister immers voor de parameter 'A' heeft geopteerd voor het invullen van het totale aantal varkens na uitbreiding in een niet-gesloten bedrijf (A 2), doch evengoed de mogelijkheid had voor de factor A 1 een aantal zeugen in te vullen van 100 stuks, en verzoeker als een gesloten bedrijf te behandelen (100 zeugen met 800 bijhorende

mestvarkens, conform de definitie van het gesloten varkensbedrijf van artikel 1.1.2. van het Vlarem II-besluit).

En terwijl het hanteren van deze berekeningswijze erop zou neerkomen dat een som bekomen wordt van (A 1/200 + C/300), zijnde (100/200 + 150/300) = 1, zijnde de norm waaraan verzoeker conform de reglementering zou moeten voldoen.

En terwijl de overheid immers perfect een gedeeltelijke vergunning kan verlenen, zeker indien deze dan verenigbaar zou zijn met de vigerende reglementering.

En terwijl de minister en zijn administratie zulks duidelijk niet hebben overwogen en, ondanks het feit dat onder meer uit de termen van het schorsingsarrest nr. 54.274 van 4 juli 1995 duidelijk bleek dat de uitbating van de zeugenstal voor verzoeker van kapitaal belang was, op geen enkel ogenblik met verzoeker voeling hebben gezocht om op die wijze bevredigende en binnen de bestaande reglementering kaderende oplossing (bijvoorbeeld in de zin zoals hierboven omschreven) te benaarstigen.

En terwijl de overheid die gevat is door een vergunningsaanvraag, nochtans de plicht heeft om het dossier met de vereiste zorgvuldigheid te onderzoeken, en deze plicht er in welbepaalde omstandigheden kan in bestaan de aanvraag met ’een zekere soepelheid’ en ’met zin voor de werkelijkheid’ te behandelen, en desgevallend ’voeling te zoeken’ met de aanvrager om een bevredigende oplossing te vinden (zie terzake het principe-arrest R.v.St. n.v. KABEX, nr. 32.065, 23 februari 1989).

En terwijl zulks zich in casu zeker opdrong, gezien verzoeker in zijn administratief beroep dd. 1 oktober 1992 uitdrukkelijk verzocht had om gehoord te worden bij de behandeling van het beroepsdossier".

1.1.2. De **verwerende partij** antwoordt hierop in essentie :

Met de huidige schorsingsvordering beoogt de verzoeker vooral de vergunning tot uitbating van de in 1991 gebouwde zeugenstal te bekomen.

De op 2 juli 1992 verleende vergunning betreft echter, blijkens het plan gevoegd bij de aangifte, slechts mestvarkens, zodat het houden van zeugen is uitgesloten.

De verwerende partij heeft zorgvuldig gehandeld door op basis van de uitgebrachte adviezen en

van de stukken na het vorige vernietigingsarrest een nieuwe beslissing te nemen.

Bij die nieuwe beslissing moest de aanvraag voldoen aan de bepalingen van het Meststoffendecreet en van het decreet van 20 december 1995 tot wijziging van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen.

De beoogde verandering zou leiden tot een populatie van 1.130 varkens in een niet gesloten bedrijf en 150 runderen. Dit houdt in dat de som van de dieren overeenkomstig de parameters in art. 2bis, §2, 2˚, c), van het Mestdecreet 1,25 bedraagt, terwijl, om voor de notificatie als gezinsveeteeltbedrijf in aanmerking te komen, die som ten hoogste 1 zou mogen bedragen.

Artikel 31 van het wijzigende decreet van 20 december 1995 houdt precies in dat wat betreft de nog lopende ARAB-aanvragen enkel vergunningen kunnen worden gegeven voor een inrichting waarvan de dierenpopulatie niet groter is dan de in artikel 2bis, §2, b), c) en e), van het Meststoffendecreet vermelde aantallen. De aanvraag voldoet hier niet aan.

Het bedrijf ligt in een gebied dat vanuit milieu-oogpunt een uiterst bijzondere bescherming vergt.

Er is, tenslotte, voldaan aan de motiveringsverplichting nu de beslissing op grond van de concrete gegevens van de zaak de redenen doet kennen die de genomen beslissing verantwoorden en waaruit kan worden afgeleid waarom de beslissing van de bestendige deputatie van 28 juli 1992 grotendeels wordt bevestigd.

De in beroep aangevoerde bezwaren zijn beantwoord, alhoewel dit stricto sensu niet eens expliciet hoefde te gebeuren. Een verwijzing naar de ingewonnen adviezen kon volstaan als motivering;

1.2. <u>Bespreking</u>

Overwegende dat het middel ernstig is om de volgende redenen:

1.2.1. Het bestreden besluit weigert, na schorsing en vernietiging door de Raad van State van een eerder weigeringsbesluit van 20 augustus 1994 (respectievelijk met de arresten nrs. 54.274 en 62.715 van 4 juli 1995 en 24 oktober 1996), verzoekers aanvraag tot uitbreiding van zijn rundvee- en varkensbedrijf.

De weigering lijkt thans in hoofdzaak te berusten op volgend motief:

> "Overwegende dat volgens art. 31 van het decreet van 20 december 1995 tot wijziging van het decreet van 23 januari 1991 inzake de verontreiniging door meststoffen, voor wat betreft lopende ARAB-aanvragen waarvoor in laatste aanleg nog geen definitieve beslissing genomen werd er enkel vergunning kan verleend worden voor een inrichting waarvan de dierenpopulatie niet groter is dan de aantallen zoals vermeld in art. 2bis, §2, b), c) en e) van het meststoffendecreet; dat, zoals hierboven aangehaald, deze aanvraag daar niet aan voldoet".

1.2.2. Artikel 31 van het decreet van 20 december 1995 tot wijziging van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen luidt als volgt :

> "Aan de bestaande veeteeltinrichtingen, zoals bepaald in artikel 2, 7˚ van onderhavig decreet, en aan de bestaande landbouwinrichtingen waarvoor vóór 1 september 1991 een uitbatingsvergunning conform de ARAB-reglementering werd aangevraagd en waarvoor nog geen definitieve beslissing werd genomen in laatste aanleg, kan de vergunning worden verleend in zover aan de wettelijke voorwaarden is voldaan. Het aantal dieren waarvoor de vergunning wordt verleend mag niet groter zijn dan de aantallen bepaald in artikel 2bis, §2, 2˚, b), c) en e) van dit decreet. De te vergunnen productie van dergelijke inrichtingen wordt voor de toepassing van dit decreet als vergund beschouwd".

1.2.3. In de huidige stand van het geding wordt geen betwisting gevoerd over de toepasselijkheid van bovenvermelde bepaling, noch over het feit dat de verzoeker meer heeft gevraagd dan het in die bepaling bedoelde aantal dieren.

De discussie tussen partijen handelt over de vraag of het feit dat de gevraagde capaciteit deze bedoeld in voormeld artikel 31 overtreft tot de weigering in haar totaliteit van de aanvraag moet leiden (standpunt van de verwerende partij en het bestreden besluit), dan wel of een vergunning moet worden verleend beperkt tot het bedoelde aantal dieren (standpunt van de verzoeker).

1.2.4. Meervermeld artikel 31 is het gevolg van een amendement dat als volgt werd verantwoord :

> "Dit amendement voert een overgangsbepaling in die toelaat de nog hangende ARAB-dossiers probleemloos af te werken. Er zijn namelijk nog een aantal gevallen waar procedureredenen met zich meegebracht hebben dat de beslissing ter zake nog steeds niet definitief is. Het is wel billijk de dierenaantallen te beperken tot het niveau van het gezinsbedrijf."(Parl. St., Vl. Parl., 1995-96, nr. 148/2, 35).

Hieruit lijkt prima facie te kunnen worden afgeleid dat verzoekers standpunt correct is en dat het bestreden besluit in principe een dierenpopulatie beperkt tot "de aantallen zoals vermeld in art. 2bis, § 2, b), c) en e) van het meststoffendecreet" had kunnen vergunnen.

1.2.5. Het middel is bijgevolg ernstig in de hierboven beschreven mate.

Het komt de Raad van State echter, bij gebreke aan een berekening in het bestreden besluit,

niet toe uit te maken welke en hoeveel dieren in die optiek precies konden worden vergund.

Vermits de verwerende partij dienaangaande de becijfering door de verzoeker niet betwist, wordt in de huidige stand van het geding aangenomen dat 100 zeugen hadden kunnen vergund worden, hetgeen van belang zal blijken te zijn met betrekking tot de tweede schorsingsvoorwaarde.

2. <u>Moeilijk te herstellen ernstig nadeel</u>

Overwegende dat hierboven is gebleken dat een heroverweging van het door de verzoeker ingestelde administratief beroep tegen het deputatiebesluit van 27 augustus 1992 er zou kunnen toe leiden dat 100 zeugen worden vergund, zodat de verzoeker zijn reeds jaren geleden gebouwde zeugenstal zou kunnen gaan uitbaten; dat die zeugenstal werd gebouwd voor het inwerkingtreden van de regeling vervat in artikel 5, § 1, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning waardoor de uitvoering van de bouwvergunning is geschorst zolang de milieuvergunning niet werd verleend; dat de verzoeker voldoende aannemelijk maakt dat zonder exploitatie van de bedoelde zeugenstal het voortbestaan van zijn bedrijf in het gedrang dreigt te komen; dat bijgevolg ook de tweede schorsingsvoorwaarde is vervuld;

3. Overwegende dat voldaan is aan de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van 1 september 1998 van de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling waarbij het beroep van Dirk SOETAERT tegen het besluit van 27 augustus 1992 van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen houdende, eensdeels, het verlenen van de vergunning voor de uitbreiding van zijn landbouwbedrijf, gelegen aan de Hoogwielkestraat 3 te Ardooie, met 1.200 l petroleum, 8.000 l mazout, 1.500 l propaangas en 2 compressoren, en anderdeels de weigering van de vergunning voor het uitbreiden van voormelde inrichting met 148 zeugen, 4 beren en een mestopslag van 735 m³, deels gegrond wordt verklaard en het beroepen besluit wordt gewijzigd.

Artikel 2.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het geschorste besluit.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op één april 1900 negenennegentig, door:

De H. R. STEVENS, wnd. kamervoorzitter,staatsraad,
Mevr. A. WIJNANTS, griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. WIJNANTS. **R. STEVENS.**